

ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ผล

ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยนี้มีทั้งสิ้น 31 คน แบ่งเป็นชาย 6 คนและหญิง 25 คน ผู้ป่วย 16 คนได้รับการรักษาด้วยแคปไซซิน 100 มก. วันละครั้ง ผู้ป่วยอีก 15 คน ได้รับการรักษาด้วยยาหลอก ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยนี้ทั้งหมดเป็นผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก หน่วยผิวหนัง โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ผู้ป่วยทุกรายได้รับการวินิจฉัยที่แน่นอนโดยอาศัยลักษณะทางจุลพยาธิวิทยาเป็นหลอดเลือดอักเสบลิวโคซัยโตคลาสติก โดยมีลักษณะทางคลินิกที่แตกต่างกันตั้งแต่ผื่นแบบ palpable purpura ผื่นลมพิษ จนถึงตุ่มนูนแดงที่ผิวหนัง ผู้ป่วยทุกรายได้รับการตรวจทางห้องปฏิบัติการตามที่ได้กำหนดไว้และผลการตรวจไม่พบสาเหตุของหลอดเลือดอักเสบรวมทั้งตรวจไม่พบหลอดเลือดอักเสบของอวัยวะภายในตลอดจนข้อห้ามในการเข้าร่วมการวิจัย อาการอื่นที่อาจพบร่วมด้วยได้แก่ อาการไข้ เบื่ออาหาร ปวดข้อ ปวดกล้ามเนื้อ คันผิวหนังบริเวณผื่น ชาวม ชาขา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ไม่พบว่ามี ความแตกต่างระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม กล่าวคือ ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีอายุเฉลี่ย สัดส่วนผู้ป่วยหญิงต่อผู้ป่วยชายใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ลักษณะทางคลินิกได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยที่เกิดรอยโรค จำนวนครั้งเฉลี่ยที่เกิดรอยโรค ระยะเวลาเฉลี่ยที่เกิดรอยโรคปัจจุบัน ตลอดจนจำนวนรอยโรคเฉลี่ยก่อนได้รับการรักษา ก็ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย สัดส่วนผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มที่มีประวัติอดีตมีอาการหวัด ร่วมกับการเกิดรอยโรค ประวัติได้รับการรักษาในอดีตตลอดจนผลการรักษาในอดีตไม่แตกต่างกัน

ผู้ป่วยถูกแบ่งเป็นสองกลุ่มโดยการจับสลากแบบสุ่มเพื่อรับการรักษาที่แตกต่างกัน โดยทั้งผู้ป่วยและผู้วิจัยไม่ทราบมาก่อนว่า ผู้ป่วยรายใดจะได้รับการรักษาวิธีใด กลุ่มหนึ่งได้รับแคปไซซินขนาด 100 มก. หนึ่งเม็ด วันละครั้ง อีกกลุ่มหนึ่งได้รับยาหลอก วันละครั้ง ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ ติดตามผลการรักษาและติดตามการกลับเป็นซ้ำของโรคในกลุ่มผู้ป่วยที่ตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์ทั้งสองกลุ่มต่อไปอีก 5 เดือนจนสิ้นสุดการวิจัยเมื่อให้การรักษาคครบ 1 เดือน

ลักษณะทั่วไปของผู้ป่วย

อายุของผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัย

ผู้ป่วยมีอายุตั้งแต่ 14-50 ปี โดยพบมากที่สุด (ร้อยละ 48.39) ในช่วงอายุ 21-30 ปี อายุเฉลี่ยเท่ากับ 27.16 +/- 9.40 ปี เมื่อจำแนกตามวิธีการรักษาที่ได้รับพบว่า ผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคปไซซินมีอายุในช่วงตั้งแต่ 15-50 ปีและผู้ป่วยส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้ (ร้อยละ 68.75) มีอายุระหว่าง 21-40 ปี โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 29.12 +/- 10.33 ปี ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอกมีอายุอยู่ในช่วงตั้งแต่ 14-43 ปี และผู้ป่วยส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้ (ร้อยละ 60.00) มีอายุระหว่าง 21-30 ปี โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 25.06 +/- 8.10 ปี ดังตารางที่ 21 และ 28 เมื่อเปรียบเทียบอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มพบว่า มีอายุใกล้เคียงกันและไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Mann Whitney U test, p >0.05)

ตารางที่ 21 อายุของผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัย (ปี)

ช่วงอายุ (ปี)	กลุ่มที่ได้รับ แคบไซน (16 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก (15 คน/ร้อยละ)	รวม (31 คน/ร้อยละ)
10-20	3 (18.75)	4 (26.66)	7 (22.58)
21-30	6 (37.50)	9 (60.00)	15 (48.39)
31-40	5 (31.25)	1 (6.67)	6 (19.36)
มากกว่า 40	2 (12.50)	1 (6.67)	3 (9.67)

เพศของผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัย

ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยนี้ เป็นผู้ป่วยชาย 6 คน คิดเป็นร้อยละ 19.36 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด โดยแบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคบไซนและกลุ่มที่ได้รับยาหลอกจำนวน 3 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และร้อยละ 20.00 ของผู้ป่วยแต่ละกลุ่ม ตามลำดับ เป็นผู้ป่วยหญิง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 80.64 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด แบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคบไซนและกลุ่มที่ได้รับยาหลอก 13 คน (ร้อยละ 81.25) และ 12 คน (ร้อยละ 80.00) ตามลำดับ สัดส่วนของผู้ป่วยหญิงต่อผู้ป่วยชายประมาณ 4 ต่อ 1 ในผู้ป่วยแต่ละกลุ่ม

ลักษณะทางคลินิกของโรค

ระยะเวลาที่เกิดรอยโรคตั้งแต่เริ่มเป็นจนถึงก่อนเข้าร่วมการวิจัย

การเกิดรอยโรคที่ผิวหนังเป็นอาการนำที่ผู้ป่วยมาพบแพทย์ โดยมีระยะเวลาตั้งแต่ 4-1064 วัน ผู้ป่วยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 51.62) มีระยะเวลาที่เกิดรอยโรคมากกว่า 60 วันและระยะเวลาเฉลี่ยเท่ากับ 215.39 +/- 311.61 วัน ดังตารางที่ 28 โดยที่ผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคบไซนมีระยะเวลาที่เป็นโรคอยู่ในช่วงตั้งแต่ 4-848 วัน และผู้ป่วยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.50) มีระยะเวลาที่เป็นโรคเกินกว่า 60 วัน และมีระยะเวลาเฉลี่ยเท่ากับ 226.50 +/- 298.46 วัน เปรียบเทียบกับผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอกซึ่งมีระยะเวลาที่เป็นโรคอยู่ในช่วง 7-1064 วัน และผู้ป่วยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.00) มีระยะเวลาที่เป็นโรคเกินกว่า 45 วัน และมีระยะเวลาเฉลี่ยเท่ากับ 203.53 +/- 335.18 วัน ซึ่งใกล้เคียงกัน ดังตารางที่ 22 และ 28 และพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของระยะเวลาเฉลี่ยที่เกิดรอยโรคระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Mann Whitney U test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 22 ระยะเวลาที่เกิดรอยโรคตั้งแต่เริ่มเป็นจนถึงก่อนเข้าร่วมการวิจัย (วัน)

ระยะเวลา (วัน)	กลุ่มที่ได้รับ แคปซอล (16 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก (15 คน/ร้อยละ)	รวม (31คน/ ร้อยละ)
น้อยกว่า 15	4 (25.00)	3 (20.00)	7 (22.58)
15-30	1 (6.25)	3 (20.00)	4 (12.90)
31-45	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)
46-60	1 (6.25)	3 (20.00)	4 (12.90)
มากกว่า 60	10 (62.50)	6 (40.00)	16 (51.62)

จำนวนครั้งที่เกิดรอยโรค

จำนวนครั้งที่เกิดรอยโรคก่อนเข้าร่วมการวิจัยอยู่ในช่วงตั้งแต่ 1-20 ครั้ง เป็นผู้ป่วยที่เกิดรอยโรคครั้งแรกมากที่สุดจำนวน 10 คน (ร้อยละ 32.26) นอกนั้นเป็นผู้ป่วยที่เกิดรอยโรคมากกว่าหนึ่งครั้ง ผู้ป่วยส่วนใหญ่จำนวน 24 คน (ร้อยละ 77.42) เกิดรอยโรคจำนวน 1-3 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 ± 3.96 ครั้ง และผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคปซอลและกลุ่มได้รับยาหลอกเกิดรอยโรคเฉลี่ย 3.50 ± 3.18 ครั้งและ 3.40 ± 4.76 ครั้งโดยจำนวนครั้งที่เกิดรอยโรคทั้งหมดอยู่ในช่วงระหว่าง 1-11 ครั้งและ 1-20 ครั้ง ตามลำดับ ดังตารางที่ 23 และ 28 ผู้ป่วยส่วนใหญ่ในแต่ละกลุ่มเกิดรอยโรคจำนวน 1-3 ครั้ง เมื่อเปรียบเทียบค่าดังกล่าวระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Mann Whitney U test, $p > 0.05$)

ระยะเวลาที่เกิดรอยโรคปัจจุบัน

ระยะเวลาที่เกิดรอยโรคปัจจุบันตั้งแต่ 2-21 วัน โดยผู้ป่วยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67.74) เกิดรอยโรคไม่เกินเจ็ดวันก่อนเข้าร่วมการวิจัย ระยะเวลาเฉลี่ยเท่ากับ 6.87 ± 5.34 วัน ผู้ป่วยแต่ละกลุ่มมีระยะเวลาเกิดรอยโรคปัจจุบันเฉลี่ยเท่ากับ 6.75 ± 4.73 วันในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคปซอล และเท่ากับ 7.00 ± 6.09 วันในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอก ดังตารางที่ 28 ผู้ป่วยส่วนใหญ่ในแต่ละกลุ่มเกิดรอยโรคปัจจุบันเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 7 วันก่อนเข้าร่วมการวิจัย คิดเป็นร้อยละ 68.75 และ ร้อยละ 66.67 ตามลำดับ ดังตารางที่ 24 และยังไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของระยะเวลาเฉลี่ยที่เกิดรอยโรคปัจจุบันเมื่อเปรียบเทียบผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม (Mann Whitney U test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 23 จำนวนครั้งที่เกิดรอยโรค (ครั้ง)

จำนวนครั้ง	กลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน (16 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (15 คน/ร้อยละ)	รวม (31 คน/ร้อยละ)
ครั้งแรก	4 (25.00)	6 (40.00)	10 (32.26)
2	4 (25.00)	2 (13.32)	6 (19.35)
3	4 (25.00)	4 (26.67)	8 (25.81)
4	0 (0.00)	1 (6.67)	1 (3.22)
5	2 (12.50)	1 (6.67)	3 (9.68)
มากกว่า 5	2 (12.50)	1 (6.67)	3 (9.68)

ตารางที่ 24 ระยะเวลาที่เกิดรอยโรคปัจจุบัน (วัน)

ระยะเวลา (วัน)	กลุ่มที่ได้รับ แคปไซซิน (16 คน)	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก (15 คน)	รวม (31 คน/ร้อยละ)
น้อยกว่า 7	11 (68.75)	10 (66.67)	21 (67.74)
7-14	4 (25.00)	2 (13.33)	6 (19.36)
15-21	1 (6.25)	3 (20.00)	4 (12.90)

ขอบเขตของรอยโรค

พบว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่มีขอบเขตของรอยโรคที่เกิดจากหลอดเลือดอักเสบลิควิดโคซัยโตคลาสติกในบริเวณขาเป็นส่วนใหญ่ โดยพบมากที่สุด chez ผู้ป่วย 16 คน (ร้อยละ 51.62) ในบริเวณที่ต่ำกว่าส่วนล่างของขาลงไป (legs) ผู้ป่วยบางราย (ร้อยละ 38.70) อาจพบรอยโรคบริเวณปลายแขน (forearms and legs) หรือขาส่วนบนร่วมด้วย (thighs and legs) นอกจากนี้ผู้ป่วยส่วนน้อยจำนวนหนึ่ง (ร้อยละ 9.68) อาจพบรอยโรคกระจายทั่วร่างกายทั้งในบริเวณแขน ขา และลำตัว (generalized) ดังตารางที่ 25 เมื่อเปรียบเทียบผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มพบว่าร้อยละ 62.50 ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคปไซซินและร้อยละ 40.00 ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอกพบรอยโรคในบริเวณต่ำกว่าส่วนล่างของขาลงไปเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งขอบเขตของรอยโรคในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-square test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 25 ขอบเขตของรอยโรค

การกระจายตัว	กลุ่มที่ได้รับ แคบไซน (16 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับ ยานลอก (15 คน/ร้อยละ)	รวม (31 คน/ร้อยละ)
ต่ำกว่าส่วนล่างของขาลงไป (legs)	10 (62.50)	6 (40.00)	16 (51.62)
ต่ำกว่าส่วนบนของขาลงไป (legs and thighs)	2 (12.50)	4 (26.67)	6 (19.35)
เต็มพื้นที่ปลายแขนและ ปลายขาส่วนล่าง (forearms and legs)	3 (18.75)	3 (20.00)	6 (19.35)
เต็มพื้นที่แขน ขา ทั้งหมด และลำตัว (generalized)	1 (6.25)	2 (13.33)	3 (9.68)

ลักษณะทางคลินิกของรอยโรคเมื่อเข้าร่วมการวิจัย

ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่จำนวน 26 คน (ร้อยละ 83.87) เกิดรอยโรคชนิด palpable purpura โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับแคบไซนจำนวน 14 คน (ร้อยละ 87.50) และกลุ่มที่ได้รับยานลอกจำนวน 12 คน (ร้อยละ 80.00) ผู้ป่วย 4 ราย (ร้อยละ 12.90) เกิดรอยโรคชนิด urticarial plaque ซึ่งพบในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยานลอก (3 คน) มากกว่ากลุ่มที่ได้รับแคบไซน (1 คน) คิดเป็นร้อยละ 20.00 และ 6.25 ของจำนวนผู้ป่วยในแต่ละกลุ่มตามลำดับ นอกจากนี้ผู้ป่วย 1 คนในกลุ่มที่ได้รับแคบไซนเกิดรอยโรคชนิด erythematous dermal nodule คิดเป็นร้อยละ 3.23 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการวิจัย ดังตารางที่ 26 สัดส่วนการเกิดรอยโรคลักษณะต่างๆ ระหว่างในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกันและไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Fisher's exact test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 26 ลักษณะทางคลินิกของรอยโรคเมื่อเข้าร่วมการวิจัย

ลักษณะรอยโรค	กลุ่มที่ได้รับ แคบไซน (16 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับ ยานลอก (15 คน/ร้อยละ)	รวม (31 คน/ร้อยละ)
Palpable purpura	14 (87.50)	12 (80.00)	26 (83.87)
Urticarial plaque	1 (6.25)	3 (20.00)	4 (12.90)
Erythematous dermal nodule	1 (6.25)	0 (0.00)	1 (3.23)

จำนวนรอยโรคก่อนได้รับการรักษา

จำนวนรอยโรคขณะที่เข้าร่วมการวิจัยมีจำนวนตั้งแต่ 12-374 รอยโรค ผู้ป่วยส่วนใหญ่จำนวน 15 คน (ร้อยละ 48.38) มีจำนวนรอยโรคในช่วง 15-59 รอยโรค ค่าเฉลี่ยจำนวนรอยโรคเท่ากับ 101.52 +/- 116.43 รอยโรค ผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคปไซซินส่วนใหญ่จำนวน 9 คน (ร้อยละ 56.25) มีจำนวนรอยโรคอยู่ระหว่าง 15-59 รอยโรค ส่วนผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอกส่วนใหญ่จำนวน 6 คน (ร้อยละ 40.00) มีจำนวนรอยโรคระหว่าง 15-59 รอยโรค โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 103.44 +/- 119.22 รอยโรคและเท่ากับ 99.47 +/- 117.52 รอยโรค ตามลำดับ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน ดังตารางที่ 28 นอกจากนี้ยังไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของจำนวนรอยโรคเฉลี่ยระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มอีกด้วย (Mann Whitney U test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 27 จำนวนรอยโรคก่อนได้รับการรักษา

จำนวนรอยโรค	กลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน (16 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (15 คน/ร้อยละ)	ร้อยละ (31 คน/ร้อยละ)
น้อยกว่า 15	1 (6.25)	2 (13.33)	3 (9.68)
15-59	9 (56.25)	6 (40.00)	15 (48.38)
60-104	2 (12.50)	4 (26.67)	6 (19.35)
105-149	1 (6.25)	0 (0.00)	1 (3.23)
150-194	0 (0.00)	1 (6.67)	1 (3.23)
มากกว่า 195	3 (18.75)	2 (13.33)	5 (16.13)

จากผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างของลักษณะทั่วไปและลักษณะทางคลินิกของโรคระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ปัจจัยที่อาจมีผลต่อการดำเนินโรค

ประวัติอาการหวัดร่วมกับการเกิดรอยโรค

ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยนี้ส่วนใหญ่ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 77.42 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมดไม่มีประวัติว่าเกิดรอยโรคในขณะที่มีอาการหวัดและ/หรือเกิดรอยโรคหลังจากมีอาการหวัด ผู้ป่วยส่วนที่เหลือคิดเป็นร้อยละ 22.58 แบ่งเป็น ผู้ป่วย 4 ราย (ร้อยละ 25.00) ในกลุ่มที่ได้รับแคปไซซินและผู้ป่วย 3 ราย (ร้อยละ 20.00) ในกลุ่มที่ได้รับยาหลอกให้ประวัติว่า รอยโรคมักเกิดขึ้นขณะมีอาการและ/หรือหลังจากที่มีอาการหวัด เช่น คัดจมูก น้ำมูกไหล ดังตารางที่ 29 การพบประวัติอาการหวัดร่วมกับการเกิดรอยโรคดังกล่าวพบได้ในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Fisher's exact test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบค่าสถิติลักษณะทั่วไปของผู้ป่วยและลักษณะทางคลินิกของโรค
ในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม

สิ่งเปรียบเทียบ	กลุ่มที่ได้รับแคปซอล	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก	รวม
จำนวนผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัย	16	15	31
จำนวนผู้ป่วยที่เข้ารับ การประเมินผล	16	15	31
อายุเฉลี่ย* (ปี)	29.12 +/- 10.33	25.06 +/- 8.10	27.16 +/- 9.40
พิสัย	15-50	14-43	14-50
เพศ (หญิง:ชาย)	13:3	12:3	25:6
ระยะเวลาเฉลี่ยที่เกิด รอยโรค* (วัน)	226.50 +/- 298.46	203.53 +/- 335.18	215.39 +/- 311.61
พิสัย	4-848	7-1064	4-1064
จำนวนครั้งเฉลี่ยที่เกิด รอยโรค* (ครั้ง)	3.50 +/- 3.18	3.40 +/- 4.76	3.45 +/- 3.96
พิสัย	1-11	1-20	1-20
ระยะเวลาเฉลี่ยที่เกิด รอยโรคปัจจุบัน* (วัน)	6.75 +/- 4.73	7.00 +/- 6.09	6.87 +/- 5.34
พิสัย	2-17	2-21	2-21
จำนวนรอยโรคเฉลี่ย*	103.44 +/- 119.22	99.47 +/- 117.52	101.52 +/- 116.43
พิสัย	13-361	12-374	12-374

* p > 0.05

ตารางที่ 29 ประวัติอาการหวัดร่วมกับการเกิดรอยโรค

อาการหวัดร่วมกับ การเกิด รอยโรค	กลุ่มที่ได้รับ แคปซอล	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก	รวม
มี	4 (25.00)	3 (20.00)	7 (22.58)
ไม่มี	12 (75.00)	12 (80.00)	24 (77.42)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

อาการร่วมขณะเกิดรอยโรค

พบว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่จำนวน 17 คน (ร้อยละ 54.84) มีอาการร่วมขณะเกิดรอยโรค โดยร้อยละ 56.25 ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคบไซนจำนวน 9 คน และร้อยละ 53.33 ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอกจำนวน 8 คนมีอาการร่วมขณะเกิดผื่น ดังตารางที่ 30 อาการร่วมที่อาจพบได้ ได้แก่ อาการปวดข้อ ปวดกล้ามเนื้อ ขาบวม ซาซา ไข้ เบื่ออาหาร คั้น โดยผู้ป่วยแต่ละรายอาจมีอาการร่วมมากกว่า 1 อาการในขณะเดียวกัน ดังตารางที่ 31 สัดส่วนผู้ป่วยที่เกิดอาการร่วมในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-square test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 30 อาการร่วมขณะเกิดรอยโรค

อาการร่วม	กลุ่มที่ได้รับ แคบไซน	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก	รวม
มี	9 (56.25)	8 (53.33)	17 (54.84)
ไม่มี	7 (43.75)	7 (46.67)	14 (45.16)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

ตารางที่ 31 อาการร่วมต่างๆ ที่ตรวจพบขณะเกิดรอยโรค

อาการร่วม	กลุ่มที่ได้รับ แคบไซน	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก	รวม
ปวดกล้ามเนื้อ	4	3	7
ปวดข้อ	6	1	7
ขาบวม	5	3	8
ซาซา	5	3	8
ไข้ (38 C)	1	1	2
เบื่ออาหาร	1	1	2
คั้น	3	5	8

หมายเหตุ ผู้ป่วยแต่ละคนอาจมีอาการร่วมได้หลายอาการในขณะเดียวกัน

การรักษาที่ได้รับก่อนเข้าร่วมการวิจัยและผลการรักษา

ผลการวิจัยพบว่าผู้ป่วยจำนวน 15 คนจากจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด 31 คน (ร้อยละ 48.38) ที่เข้าร่วมการวิจัยนี้ไม่เคยได้รับการรักษาโดยวิธีใดๆ มาก่อน โดยแบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคปไซน จำนวน 7 คน (ร้อยละ 43.75) และผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับยานลอคจำนวน 8 คน (ร้อยละ 53.33) โดยผู้ป่วยดังกล่าวนี้ รอยโรคสามารถหายไปได้เองโดยไม่ได้รับการรักษาใดๆ ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับการรักษาก่อนเข้าร่วมการวิจัย 16 คน (ร้อยละ 51.62) แบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคปไซน จำนวน 9 คน (ร้อยละ 56.25) และผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับยานลอค 7 คน (ร้อยละ 46.67) ดังตารางที่ 32 ผู้ป่วยส่วนใหญ่ในแต่ละกลุ่ม (ร้อยละ 66.67 ของผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคปไซน จำนวน 6 คน และร้อยละ 100 ของผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับยานลอค จำนวน 7 คน) เคยได้รับยาปรับประเทานมาก่อน เข้าร่วมการศึกษา ดังตารางที่ 33 โดยมีชนิดของยาที่ได้รับ ได้แก่ ยาต้านฮีสตามีน, colchicine, prednisolone และ steroid ชนิดทา เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ป่วยบางรายอาจเคยได้รับยาชนิดอื่นร่วมด้วยในช่วงเวลาเดียวกัน ดังตารางที่ 34 ผู้ป่วยที่เคยได้รับการรักษาก่อนเข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.25) ไม่ตอบสนองต่อการรักษาที่เคยได้รับ คิดเป็นร้อยละ 55.55 และร้อยละ 57.14 ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคปไซนและกลุ่มที่ได้รับยานลอคตามลำดับ ดังตารางที่ 35 โดยไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของสัดส่วนผู้ป่วยที่ได้รับการรักษา ก่อนเข้าร่วมการวิจัยระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม (Chi-square test, $p > 0.05$) และไม่พบว่าการตอบสนองต่อการรักษาโดยวิธีการดังกล่าว มีความแตกต่างระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Fisher's exact test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 32 จำนวนผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาก่อนเข้าร่วมการวิจัย (คน)

การรักษา ก่อน เข้าร่วมการวิจัย	กลุ่มที่ได้รับ แคปไซน (16 คน)	กลุ่มที่ได้รับ ยานลอค (15 คน)	รวม (31 คน)
ได้รับ	9 (56.25)	7 (46.67)	16 (51.62)
ไม่ได้รับ	7 (43.75)	8 (53.33)	15 (48.38)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

ตารางที่ 33 การรักษาที่ได้รับก่อนเข้าร่วมการวิจัย

การรักษา	กลุ่มที่ได้รับ แอสไพริน (9 คน)	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก (7 คน)	รวม (16 คน)
ยาทาเฉพาะที่	2 (22.22)	0 (0.00)	2 (12.50)
ยารับประทาน	6 (66.67)	7 (100.00)	13 (81.25)
ยารับประทาน ร่วมกับยาทา	1 (11.11)	0 (0.00)	1 (6.25)
รวม	9 (100.00)	7 (100.00)	16 (100.00)

ตารางที่ 34 วิธีการรักษาที่ได้รับก่อนเข้าร่วมการวิจัย

วิธีการรักษา	กลุ่มที่ได้รับ แอสไพริน	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก	รวม
Antihistamine	3	3	6
Colchicine	2	2	4
Prednisolone	1	2	3
Topical steroid	3	0	3
Others			
Dipyridamole	1	0	1
Daflon	1	0	1
NSAIDs	1	0	1
Unknown	0	2	2

หมายเหตุ ผู้ป่วยแต่ละรายอาจได้รับยาหลายชนิดร่วมกันในการรักษาช่วงเวลาหนึ่ง

ตารางที่ 35 ผลการรักษาที่ได้รับก่อนเข้าร่วมการวิจัย

ผลการรักษา	กลุ่มที่ได้รับ แอสไพริน	กลุ่มที่ได้รับ ยาหลอก	รวม
ได้ผล	4 (44.45)	3 (42.86)	7 (43.75)
ไม่ได้ผล	5 (55.55)	4 (57.14)	9 (56.25)
รวม	9 (100.00)	7 (100.00)	16 (100.00)

ความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการที่ตรวจพบ

ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยส่วนใหญ่จำนวน 23 คนหรือประมาณร้อยละ 74.19 ของผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการวิจัยตรวจไม่พบความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการร่วมด้วย แบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน 12 คน และกลุ่มที่ได้รับยาหลอก 11 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และ 73.33 ตามลำดับ ดังตารางที่ 36 ความผิดปกติที่ตรวจพบมากที่สุดเป็นผู้ป่วย 5 คน คือ ระดับ ESR สูงกว่าปกติ ความผิดปกติอื่นที่พบรองลงมาคือ ระดับคอมพลีเมนต์ซึ่งวัดโดยการตรวจ CH_{50} มีระดับต่ำกว่าปกติ พบในผู้ป่วย 3 คน ผู้ป่วย 1 คนตรวจพบเม็ดเลือดขาวในหลอดเลือดมีปริมาณสูงกว่าปกติ และผู้ป่วยอีก 1 คนตรวจพบผลบวกต่อ antinuclear antibody ในระดับต่ำ ดังตารางที่ 37 โดยที่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของสัดส่วนผู้ป่วยที่ตรวจพบความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม (Fisher's exact test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 36 ความผิดปกติของผลตรวจทางห้องปฏิบัติการ

ความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการ	กลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก	รวม
มี	4 (25.00)	4 (26.67)	8 (25.81)
ไม่มี	12 (75.00)	11 (73.33)	23 (74.19)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

ตารางที่ 37 ความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการที่ตรวจพบ

ความผิดปกติที่ตรวจพบ	กลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก	รวม
Erythrocyte sedimentation rate (ESR)	2	3	5
Complement level (CH_{50})	2	1	3
Antinuclear antibody (ANA)	1 (low titer)	0	1
Leukocytosis	1	0	1

หมายเหตุ ผู้ป่วยแต่ละรายอาจพบความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการได้มากกว่า 1 รายการ

ตารางที่ 38 เปรียบเทียบค่าสถิติของปัจจัยที่อาจมีผลต่อการดำเนินโรคในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม

สิ่งเปรียบเทียบ	กลุ่มที่ได้รับแคบไซน	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก	รวม
อาการร่วมขณะเกิด รอยโรค*	56.25% (9/16)	53.33% (8/15)	54.84% (17/31)
ประวัติอาการหวัด*	25.00% (4/16)	20.00% (3/15)	22.58% (7/31)
ประวัติการได้รับ การรักษา*	56.25% (9/16)	46.67% (7/15)	51.62% (16/31)
การตอบสนองต่อ การรักษาในอดีต*	44.45% (4/9)	42.86% (3/7)	43.75% (7/16)
ผลการตรวจทาง ห้องปฏิบัติการที่ผิดปกติ*	25.00% (4/16)	26.67% (4/15)	25.81% (8/31)

* $p > 0.05$

จากทั้งหมดที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยต่างๆที่อาจมีผลต่อการดำเนินโรคในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม
ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ดังตารางที่ 38

ผลการรักษา

ผลการรักษาในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มพบว่าหลังให้การรักษา 1 สัปดาห์ จำนวนรอยโรคเฉลี่ยในกลุ่มที่ได้รับ
แคบไซนลดลงจาก 103.44 รอยโรคก่อนได้รับการรักษาไปเป็น 58.56 รอยโรค กล่าวคือจำนวนรอยโรคเฉลี่ยลด
ลงเท่ากับ 44.88 รอยโรค ส่วนกลุ่มที่ได้รับยาหลอกลดลงจาก 99.47 รอยโรคก่อนได้รับการรักษาไปเป็น 54.33
รอยโรค คิดเป็นจำนวนรอยโรคเฉลี่ยที่ลดลงเท่ากับ 45.14 ดังตารางที่ 39 และ 40 เมื่อพิจารณาจำนวนรอยโรค
เปรียบเทียบก่อนและหลังได้รับการรักษาพบว่า จำนวนรอยโรคไม่ได้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในผู้ป่วยทั้ง
สองกลุ่ม (Wilcoxon signed-ranks test, $p > 0.05$) การประเมินผลการรักษาที่ 1 สัปดาห์พบว่าผู้ป่วยจำนวน
8 คน ในกลุ่มที่ได้รับแคบไซน (ร้อยละ 50.00) และผู้ป่วยจำนวน 8 คน ในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก (ร้อยละ 53.33)
ตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 51.61 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการวิจัย ผู้ป่วย 2
คน ในกลุ่มที่ได้รับแคบไซนมีการตอบสนองต่อการรักษาบางส่วน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ผู้ป่วยที่เหลืออีก 13 คน
แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับแคบไซน 6 คน (ร้อยละ 37.50) และกลุ่มที่ได้รับยาหลอก 6 คน (ร้อยละ 46.67) ไม่ตอบสนอง
ต่อการรักษา ดังตารางที่ 41 เมื่อเปรียบเทียบผลการรักษาทั้งสองวิธีพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ (Chi-square test, $p > 0.05$)

ในทำนองเดียวกันเมื่อได้รับการรักษาครบ 2 สัปดาห์ จำนวนรอยโรคเฉลี่ยในกลุ่มที่ได้รับแคปไซซินลดลง จาก 103.44 รอยโรคก่อนได้รับการรักษา ไปเป็น 51.75 รอยโรค กล่าวคือ จำนวนรอยโรคเฉลี่ยลดลงเท่ากับ 51.69 รอยโรค ส่วนกลุ่มที่ได้รับยาหลอกลดลงจาก 99.47 รอยโรคก่อนได้รับการรักษาไปเป็น 50.87 รอยโรคหลัง การรักษา คิดเป็นจำนวนรอยโรคที่ลดลงเท่ากับ 48.60 รอยโรค ดังตารางที่ 39 และ 40 เมื่อพิจารณาจำนวน รอยโรคเปรียบเทียบก่อนและหลังได้รับการรักษาพบว่าจำนวนรอยโรคไม่ได้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในผู้ป่วย ทั้งสองกลุ่ม (Wilcoxon signed-ranks test, $p > 0.05$) การประเมินผลการรักษาที่ 2 สัปดาห์ พบว่าผู้ป่วย จำนวน 12 คน ในกลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน (ร้อยละ 75.00) และผู้ป่วยจำนวน 9 คน ในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก (ร้อยละ 60.00) ตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 67.74 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการวิจัย ผู้ป่วยที่เหลืออีก 10 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน 4 คน (ร้อยละ 25.00) และกลุ่มที่ได้รับยาหลอก 6 คน (ร้อยละ 40.00) ไม่ตอบสนองต่อการรักษา ดังตารางที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบผลการรักษาทั้งสองวิธีก็พบว่าไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-square test, $p > 0.05$) เช่นเดียวกัน

โดยสรุป ผลการรักษาลดรอยโรคอักเสบผิวหนังที่ผิวหนังซึ่งตรวจไม่พบสาเหตุพบว่า แคปไซซินสามารถลดจำนวนรอยโรคได้ไม่แตกต่างจากยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อให้การรักษาเป็นเวลา 2 สัปดาห์

ตารางที่ 39 ค่าเฉลี่ยจำนวนรอยโรคเปรียบเทียบก่อนให้การรักษา และหลังให้การรักษา 1 และ 2 สัปดาห์

วิธีการรักษา	ก่อนให้การรักษา	1 สัปดาห์หลังการ รักษา	2 สัปดาห์หลัง การรักษา
แคปไซซิน	103.44	58.56	51.75
ยาหลอก	99.47	54.33	50.87

ตารางที่ 40 จำนวนรอยโรคที่เปลี่ยนแปลงหลังให้การรักษา

ระยะเวลาหลังให้ การรักษา	กลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก
1 สัปดาห์	-44.88*	-45.14*
2 สัปดาห์	-51.69*	-48.60*

* $p > 0.05$

ตารางที่ 41 จำนวนผู้ป่วยและการตอบสนองต่อการรักษาที่ 1 สัปดาห์

ผลการรักษา	กลุ่มที่ได้รับแคปไซน (ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ตอบสนองอย่างสมบูรณ์ (Complete response)	8 (50.00)	8 (53.33)	16 (51.61)
ตอบสนองบางส่วน (Partial response)	2 (12.50)	0 (0.00)	2 (6.45)
ไม่ตอบสนอง (No response)	6 (37.50)	7 (46.67)	13 (41.94)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

*p >0.05

ตารางที่ 42 จำนวนผู้ป่วยและการตอบสนองต่อการรักษาที่ 2 สัปดาห์

ผลการรักษา	กลุ่มที่ได้รับแคปไซน (ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ตอบสนองอย่างสมบูรณ์ (Complete response)	12 (75.00)	9 (60.00)	21 (67.74)
ไม่ตอบสนอง (no response)	4 (25.00)	6 (40.00)	10 (32.26)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

*p >0.05

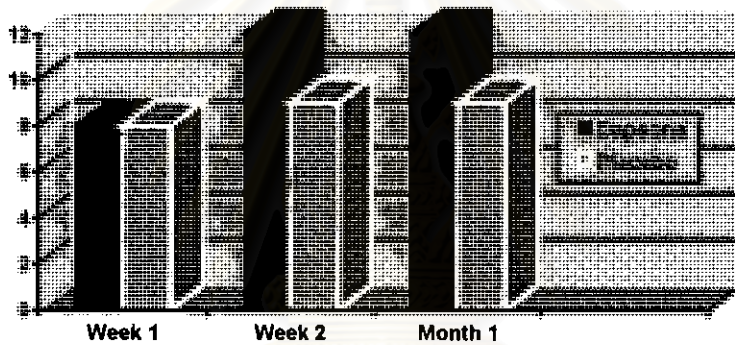
เมื่อสิ้นสุดการรักษาเป็นเวลา 1 เดือน พบว่าจำนวนผู้ป่วยที่ตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์มีจำนวนทั้งหมด 21 คน คิดเป็นร้อยละ 67.74 ของจำนวนผู้ป่วยทั้งหมด แบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคปไซน 12 คน (ร้อยละ 75.00) และในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก 9 คน (ร้อยละ 60.00) โดยที่ผลการรักษาที่ 2 สัปดาห์และที่ 1 เดือนไม่มีความแตกต่างกัน ดังตารางที่ 43

ผลการรักษาเปรียบเทียบที่ 1 สัปดาห์ 2 สัปดาห์และ 1 เดือนในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มสามารถแสดงจำนวนผู้ป่วยที่ตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์ และผู้ป่วยที่ไม่ตอบสนองต่อการรักษาแสดงดังแผนภูมิที่ 2 และ 3 ตามลำดับ

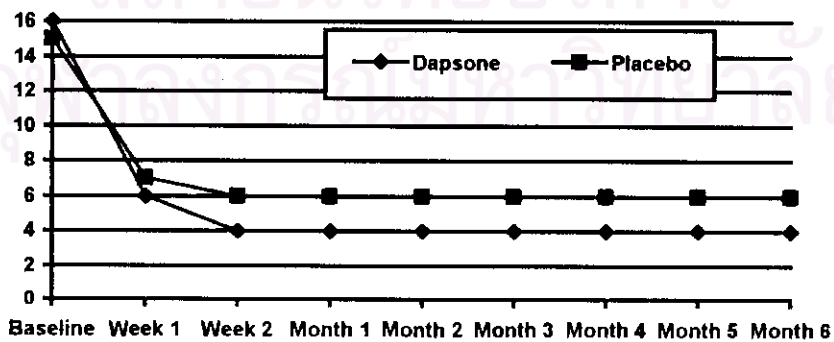
ตารางที่ 43 จำนวนผู้ป่วยและการตอบสนองต่อการรักษาที่ 1 เดือน

ผลการรักษา	กลุ่มที่ได้รับแคปไซซิน (ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ตอบสนองอย่างสมบูรณ์ (Complete response)	12 (75.00)	9 (60.00)	21 (67.74)
ไม่ตอบสนอง (no response)	4 (25.00)	6 (40.00)	10 (32.26)
รวม	16 (100.00)	15 (100.00)	31 (100.00)

* $p > 0.05$

แผนภูมิที่ 2 เปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยที่ตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์
ที่ระยะเวลาต่างๆ ในผู้ป่วยแต่ละกลุ่ม

แผนภูมิที่ 3 เปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยที่ไม่ตอบสนองต่อการรักษา
ที่ระยะเวลาต่างๆ ในผู้ป่วยแต่ละกลุ่ม

กล่าวโดยสรุป เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนผู้ป่วยที่มีการตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์ระหว่างการรักษาทั้งสองวิธีพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) เมื่อพิจารณาที่ระยะเวลา 1 สัปดาห์และ 2 สัปดาห์หลังการรักษาและที่ 1 เดือนหลังการรักษา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือแถบโชนมีประสิทธิผลในการรักษาหลอดเลือดอีกเสบลิวโคซัยโตคลาสติกเฉพาะที่ผิวหนังที่ตรวจไม่พบสาเหตุไม่แตกต่างจากยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั่นเอง

การติดตามผลการรักษา

ผู้ป่วยทั้งหมดจำนวน 21 คนที่มีการตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์หลังได้รับการรักษาครบ 1 เดือนทุกคนมารับการติดตามผลตามกำหนดนัด จากการติดตามผลการรักษาพบว่า ผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแถบโชน 5 คน จากจำนวน 12 คน เกิดรอยโรคใหม่หลังการตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์คิดเป็นร้อยละ 41.67 ส่วนผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอก 4 คน จากจำนวน 9 คน เกิดรอยโรคใหม่เช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 44.45 ผู้ป่วยที่เหลืออีก 12 คนไม่เกิดรอยโรคใหม่ในขณะที่ติดตามผลการรักษา คิดเป็นร้อยละ 57.14 ดังตารางที่ 44 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการเป็นซ้ำระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Fisher's exact test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 44 จำนวนผู้ป่วยที่เป็นซ้ำ

การเป็นซ้ำ	กลุ่มที่ได้รับแถบโชน	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก	รวม
เป็นซ้ำ	5 (41.67)	4 (44.45)	9 (42.86)
ไม่เป็นซ้ำ	7 (58.33)	5 (55.55)	12 (57.14)
รวม	12 (100.00)	9 (100.00)	20 (100.00)

ในผู้ป่วยกลุ่มที่กลับเป็นซ้ำหลังการตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์ จากการติดตามผลพบว่า จำนวนครั้งที่ เป็นซ้ำอยู่ในช่วง 1-3 ครั้งในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม ดังตารางที่ 45 โดยในกลุ่มที่ได้รับแถบโชนพบว่า จำนวนครั้งเฉลี่ยที่เกิดรอยโรคใหม่เท่ากับ 2.20 ± 0.84 ครั้ง และเท่ากับ 2.00 ± 1.15 ครั้ง ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอก ดังตารางที่ 47 เมื่อเปรียบเทียบการรักษาทั้งสองวิธีพบว่าจำนวนครั้งเฉลี่ยของการกลับเป็นซ้ำไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Mann Whitney U test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 45 จำนวนครั้งที่ เป็นซ้ำ

จำนวนครั้ง	กลุ่มที่ได้รับแถบโชน (5 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (4 คน/ร้อยละ)	รวม (9 คน/ร้อยละ)
1	1 (20.00)	2 (50.00)	3 (33.33)
2	2 (40.00)	0 (0.00)	2 (22.23)
3	2 (40.00)	2 (50.00)	4 (44.44)

เมื่อพิจารณาถึงระยะเวลาปลอดโรคซึ่งนับตั้งแต่ผู้ป่วยมีการตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์หลังได้รับการรักษาอย่างน้อย 2 สัปดาห์จนถึงเริ่มเกิดรอยโรคใหม่ พบว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่จากทั้งสองกลุ่มมีระยะเวลาปลอดโรคมกกว่า 90 วัน แบ่งเป็นผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับแคบไซน จำนวน 7 คน (ร้อยละ 58.33) และผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก จำนวน 5 คน (ร้อยละ 55.56) ดังตารางที่ 46 โดยมีระยะเวลาปลอดโรคตั้งแต่ 7-150 วันและ 28-150 วัน ในผู้ป่วยแต่ละกลุ่มตามลำดับ ระยะเวลาปลอดโรคเฉลี่ยเท่ากับ 106.83 +/- 57.20 วันในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับแคบไซน และเท่ากับ 107.11 +/- 52.18 วันในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาหลอก ดังตารางที่ 47 เมื่อเปรียบเทียบระยะเวลาปลอดโรคเฉลี่ยระหว่างผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Mann Whitney U test, $p > 0.05$)

ตารางที่ 46 ระยะเวลาปลอดโรค

ระยะเวลา (วัน)	กลุ่มที่ได้รับแคบไซน (12 คน/ร้อยละ)	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก (9 คน/ร้อยละ)	รวม (21 คน/ร้อยละ)
น้อยกว่า 30	2 (16.67)	1 (11.11)	3 (14.29)
30-59	1 (8.33)	1 (11.11)	2 (9.52)
60-89	2 (16.67)	2 (22.22)	4 (19.05)
มากกว่า 90	7 (58.33)	5 (55.56)	12 (57.14)

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าผลของแคบไซนต่อการกลับเป็นซ้ำของโรคเมื่อพิจารณาสัดส่วนของผู้ป่วยที่กลับเป็นซ้ำหลังการตอบสนองต่อการรักษาอย่างสมบูรณ์และจำนวนครั้งเฉลี่ยที่เกิดรอยโรคซ้ำตลอดจนระยะเวลาปลอดโรคเฉลี่ย ไม่แตกต่างจากยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ตารางที่ 47 เปรียบเทียบค่าสถิติจากการติดตามผลการรักษาในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม

ผลการติดตามผล รักษา	กลุ่มที่ได้รับแคบไซน	กลุ่มที่ได้รับยาหลอก	รวม
อัตราการกลับเป็นซ้ำ*	ร้อยละ 41.67 (5/12)	ร้อยละ 44.45 (4/9)	ร้อยละ 42.86 (9/21)
จำนวนครั้งเฉลี่ยของ การกลับเป็นซ้ำ* พิสัย	2.20 +/- 0.84 1-3	2.00 +/- 1.15 1-3	2.11 +/- 0.93 1-3
ระยะเวลาปลอดโรค เฉลี่ย* (วัน) พิสัย	106.83 +/- 57.20 7-150	107.11 +/- 52.18 28-150	106.95 +/- 53.75 7-150

* $p > 0.05$

ผลข้างเคียงจากการรักษา

เมื่อสิ้นสุดการรักษา ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการวิจัยทุกรายไม่พบว่าเกิดผลข้างเคียงจากการรักษาแต่อย่างใด โดยพิจารณาจากการตรวจร่างกายที่ไม่พบอาการซีด ปัสสาวะดำ อาการปลายมือเท้าเขียว หรืออาการตัวเหลือง ตาเหลือง และผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ ได้แก่ complete blood count, reticulocyte count, liver function test, blood urea nitrogen และ serum creatinine อยู่ในเกณฑ์ปกติเมื่อสิ้นสุดการวิจัย นอกจากนี้ ผู้ป่วยจำนวน 8 คน จากทั้งสองกลุ่มที่ตรวจพบความผิดปกติทางห้องปฏิบัติการร่วมด้วย ทุกรายมีผลการตรวจกลับเป็นปกติเมื่อสิ้นสุดการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

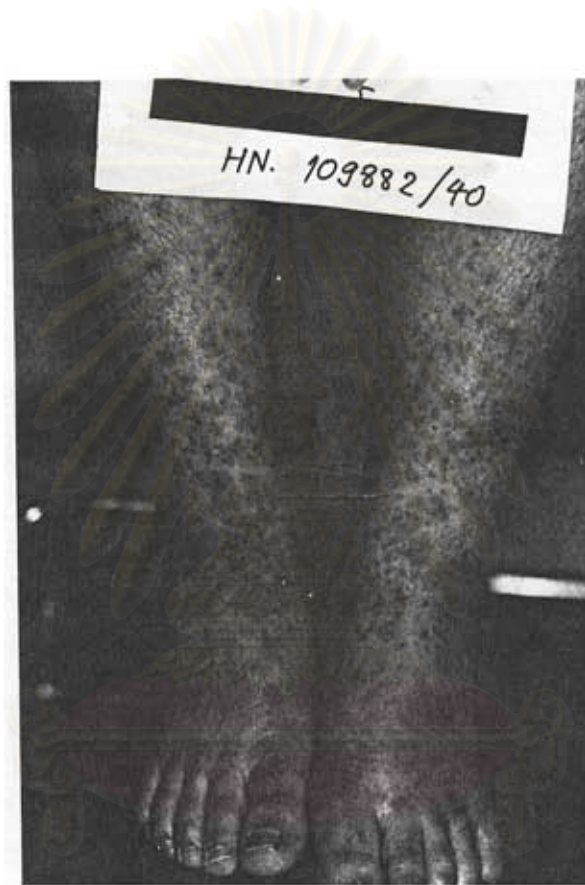

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 2 ตัวอย่างผู้ป่วยที่ได้รับแถบไซนก่อนได้รับการรักษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รูปที่ 3 ตัวอย่างผู้ป่วยที่ได้รับแตนโซนหลังได้รับการรักษา 1 สัปดาห์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 4 ตัวอย่างผู้ป่วยที่ได้รับแคบไซนหลังได้รับการรักษา 2 สัปดาห์